

Tin Tức đạo sự

Bạch thư môn gửi toàn đạo trong và ngoài nước

Tác giả: ĐỒNG TÂN

Thật là một sự đau lòng khi hai trận bão Sangsane vừa qua đã tới tấp vào mảnh đất Quảng Nam Đà Nẵng gây bao tang tóc cho đồng bào tại đây. Nhưng tại sao chỉ có vùng này bị thiên tai như vậy mà các nơi khác không có?

Tôi đang buồn tự hỏi như vậy thì một bao thư từ một bạn đồng đạo tại Hoa Kỳ đã đến tận nhà nơi đất Úc và tôi vội bóc ra xem. Thì đó là bảy cái đĩa về hội lễ Kỷ niệm 50 năm thành lập Hội Thánh Truyền Giáo Cao Đài cũng là kỷ niệm ngày khánh thành Đền Thánh Trung Hưng Bửu Tòa tại số 63 Hải Phòng Đà Nẵng từ 1956 đến nay. Tôi nghĩ mình cũng đã trải qua thời niên thiếu tại đây và đã lớn lên trong nguồn đạo pháp tại quê hương này thì dù hoàn cảnh có đổi thay, nhân tâm có xao xuyên vì chính trị nhưng tinh thần đạo đức hấp thụ từ nghìn xưa đến nay hẳn không làm sao bị đi vào ngả đen tối được?

Nhưng với tuổi đời đã đi vào bát tuần và tuổi đạo cũng xấp xỉ, trải qua bao nhiêu thử thách trên đường phụng sự Đạo Trời, qua bao đợt khảo thí bởi thế tình nhân sự, cho đến giờ này còn ngồi trên bàn gõ từng chữ đây, tôi không dám chối bỏ ân hồng của Đại Từ Phụ đã cứu mạng sống cho tôi khi lệnh trục nả của công an cộng sản đã ban hành từ 1946 buộc tôi phải đến trình diện chúng tại Thăng Bình Quảng Nam. Đang độ thiếu niên ngây ngô, tôi bỏ qua lệnh này và sửa soạn tiếp tục vào học cấp 3 tại Bồng Sơn Bình Định sau khi tốt nghiệp Trung học phổ thông trường Phan chu Trinh tại Cẩm Khê qua tờ giới thiệu của ông Hiệu trưởng. Và dù bọn vô thần kia có theo dõi tôi khi tôi vừa chấm dứt niên học tại đây thì tháng 7/1970 tôi đã thoát ly ra Đà Nẵng và tháng 9 năm ấy đến Sài Gòn nhờ các bạn đạo Thánh Thất Trung Thành bảo bọc. Cuộc sống từ đây trải bao cay đắng mặn nồng của tình linh sơn cốt nhục, tôi đã có được mảnh bằng Tú Tài Pháp năm 1952 và xuất thân từ lycée Chasseloup Laubat và sau đó chuyển nghề dạy học độ thân và nuôi gia đình từ đó.

Dù bận rộn đến đâu, tôi cũng không quên lời nguyện trước Thiên bàn những tháng ngày hành đạo tại Thánh Thất Trung An những năm 1947-1949. Đó là phải làm tròn sứ mạng của một người tín đồ bất cứ nơi đâu trên thế giới một khi đã đủ đức tài để báo đáp ân hồng từ Đấng Cao Đài và nhứt tâm vì Chánh pháp Kỳ ba cho đến ngày phải ra đi vĩnh viễn. Và thế là ngót 70 tác phẩm đã thành hình về tôn giáo, triết học cũng như thi văn đang chờ ra mắt bạn đọc đó đây khi có đủ phương tiện do các con cháu sau này.

Thế nên, việc được bạn thanh niên gửi xem mấy đĩa về lễ hội này cũng một phần do Vô hình dung ruổi bởi tôi là nhà sử chuyên về Cao Đài giáo vốn là đồng tử của Hội Thánh Cao Đài miền Trung đã được ân điển bố hóa của Vô hình nên biết phân biệt đâu là Thiên ý, đâu là nhơn tâm, đâu là trò ma khảo, mà người thường không phân biệt được nên rất dễ bị động bởi ngũ quan phạm tục.

Sau mấy giờ mở ra xem hình ảnh về ngày lễ hội, tôi vừa cười vừa nghĩ đến sự háo hức của khách bàng quan cứ tưởng đây là một kỳ công kiệt tác do sức người phụ họa của người đạo đem lại. Chắc không khỏi có kẻ cho là người tín đồ Cao Đài giàu nên mới có đủ

phương tiện để tạo nên những cảnh hào nhoáng như vậy. Mà họ có khả năng trong mọi hoàn cảnh khó khăn đàn áp sắt máu của một thể chế chính trị đầy quyền lực thú vật buôn dân bán nước làm tôi đòi nô lệ ngoại bang bày trò dối trá lừa đảo dư luận trong cũng như ngoài nước như thế để bày trò khoa trương tôn giáo này nọ thì cũng chỉ là trò bôi nhọ làm nhơ danh nền đạo nào có ra gì? Trong khi đó thì chắc không khỏi có người tín đồ tự thấy mình có được một dịp hiếm có nhờ nhà nước mà vang danh trên trường quốc tế một khi được nhà nước tung ra ngoài với thành tích hình bóng báo chí rêu rao mà nhà xuất bản tôn giáo tại Hà Nội sẽ thu vào một mối tiêu thụ từ người tín đồ dù muốn có hay không phải nai lưng ra chịu để quan thầy thượng cấp thụ hưởng.

Tôi đã dài dòng khi vào câu chuyện khá phức tạp này. Tôi tự hỏi tạo sao nhà nước dùng cái tên Hội Thánh Truyền Giáo Cao Đài mà không dùng một tên khác? Bởi trong Nam họ đã có không ít người tín đồ là cán bộ cộng sản ngay trong thời chiến tranh kia mà. Thôi thì ta hãy lần lượt tìm hiểu tại sao lại có chuyện man trá như thế?

1/ Trước hết là thái độ của thực dân Pháp: "*Cao Đài dữ cộng sản vô dị*" có nghĩa là Cao Đài giáo với đảng cộng sản không khác nhau. Cho nên, chính phủ Pháp đã đầy ải người cộng sản như thế nào thì cũng đã đầy ải người Cao Đài như vậy. Do đó, nơi đâu có tù nhân cộng sản thì nơi đó có người Cao Đài từ Côn đảo đến Mã đảo, hoặc tại Dakto, Bà Rá, Kontoum v, v. Nhưng giữa hai bên dù cùng trí thức nhưng không thân nhau vì không cùng lý tưởng tuy đôi khi cũng va chạm nhau, nhưng không đến nỗi xung đột nhau.

2/ Thái độ của chính phủ Nam triều: Mặc dù Nam triều theo Pháp có biện pháp ngăn cấm đạo Cao Đài: "*Nhứt thiết Cao Đài thụ tịch bất đắc truyền bá Trung kỳ*" là đạo dụ từ Huế do Tôn thất Quảng ban ra vào thập niên 1930, nhưng người Cao Đài vẫn ban truyền Chánh pháp theo lệnh Vô hình từ Nam kỳ năm 1934: *Trung từ đây đắp xây chánh đạo...* thành hình từ 1938 tại Thánh Thất Trung Thành Đà Nẵng đương thời nhượng địa như Nam kỳ bất kể tù tội đầy ải nơi rừng sâu núi thẳm mà ngày về sau mùng 9/3/1945, ông Hồ tùng Mậu, cộng sản hạng nặng cùng mãn hạn tại Trà Khê được cụ Huỳnh ngọc Trác và cụ Lê kim Tỵ đồng bạn trong tù mời tạm dừng chân nơi đây trong tinh thần công dân yêu nước một cách thân mật. Nhưng cũng từ đây tình thế chính trị đã đổi khác:

3/ Thái độ của Việt minh: Cộng sản núp dưới chiêu bài Việt minh không dám lộ mời thực dân đảng trị từ trước 1945 vì đang mưu đồ thanh toán các thành phần trí thức quốc gia yêu nước trong đó có tín hữu Cao Đài, điều mà họ đã biết từ khi còn chung chịu cảnh tù đầy. Cho đến khi Hồ chí Minh sau lần hội nghị với Pháp tại Fontainebleau ngày 6/7/1946 ban đầu do dự vì có điều khoản có mặt quân đội Pháp tại Việt Nam nhưng sau đó, năn nỉ xin ký. Đó chỉ vì học đòi sách lược của Lê Nin tháng 10 năm 1917 đã dùng quân Đức xâm lược để có cơ lừa đảo thanh toán các thành phần quốc gia Nga đương thời, điều mà nhà sử học Devillers đã cho thấy rõ trong sách Histoire du Việt Nam de 1940 à 1954.

Cho nên, tháng 8/1945, Hồ chí Minh và Võ nguyên Giáp sau khi thanh toán phần nào các đảng phái quốc gia đã thừa cơ hội bằng mật lệnh "*Cao Đài tận sát*" dùng các tên đảng viên cộng sản từ trại an trí Ba Tơ miền núi Quảng Ngãi để bọn giặc này nổi dậy đi vào thôn xóm như chỗ không người nhất là các Thánh sở Cao Đài cùng các thôn xóm có nhà tín đồ bất tập trung lại rồi hoặc lừa lên núi vớt xuống hố sâu hoặc bó 3-4 người vào một

dây dừa - từng thu nạp vào tuần lễ lạc quyền vàng theo lệnh việt minh trước đó - rồi dùng xuồng nan đem họ bỏ ra biển. Nói chung, số tín đồ nạn nhân gồm Bến Tre, Tiên Thiên, Liên Hòa Tổng Hội và Cơ Quan Truyền giáo Trung kỳ lúc bấy giờ có đến hàng vạn Thánh Tử Đạo. Riêng Cơ quan Truyền giáo Trung kỳ lập bảng kiểm kê sau đó có đến 2791 nạn nhân. Đến 1956, nhân lễ an vị Đền Thánh THBT, Hội Thánh Trung kỳ có lễ an vị ngôi Linh Tháp tại quận Nghĩa Hành đã có các đại biểu tôn giáo Nhựt Bản và Mã Lai được mời đến tham dự. Nhưng đến tháng 5/1975, ngay sau khi cưỡng chiếm miền Nam, việt cộng đã triệt tiêu các di tích hào hùng của quân dân miền Nam như ngôi Linh Tháp này để tránh tội diệt chủng mà Hồ chí Minh và Võ nguyên Giáp chạy đầu cũng phải chịu ngục hình... Muốn biết chi tiết xin xem bộ Lịch Sử CDG- Quyển III- Sự truyền bá Trung Bắc Việt Nam. và bộ Bách Khoa Từ Khảo CDG Cao Hiền xuất bản tại Úc châu.

4/ Chủ trương tiêu diệt cơ đạo miền Trung thời chiến tranh Pháp Việt của chính quyền việt minh Liên Khu 5: tòa án Bồng Sơn- Trung Lương Bình Định tháng 11 năm 1949: Kể từ 1947, Cơ quan Truyền giáo Trung bộ gồm các thành phần đại diện các Tỉnh đạo miền Nam Trung kỳ dưới thời Việt minh gọi là Liên khu 5 gồm các tỉnh từ Thừa Thiên, Quảng Nam, Quảng Ngãi, Bình Định, Phú Yên, Khánh Hòa, Dak Lak qua cơ bút đã triệu tập một hội nghị lớn tại Trung An Thánh Thất Quảng Nam dù tình thế đang khó khăn, một bên việt minh vừa tạo ra vụ thảm sát tín hữu nhân danh cách mạng tháng 8/1945 như đã kể trên mà dư âm được giữ kín như một bí mật quốc gia, một bên quân đội Pháp do các tên việt gian ngoại lai chỉ điểm đang bày trò oanh kích các Thánh sở Cao Đài như Sở Nông Phước Hội năm 1947 hay Thánh Thất Trung An năm 1952 vốn là nơi Hội Thánh miền Trung đang hoạt động mạnh về đạo sự.

Thế là Phạm văn Đồng trong một hội nghị tại Liên Khi 5 sau lần Trần đình Tri tỉnh trưởng Quảng Nam viếng Sở Nông Phước Hội năm 1948 đã la hoảng lên rằng nếu nhà nước không triệt tiêu nhóm tôn giáo này thì có ngày bọn họ sẽ gây ảnh hưởng sâu rộng trong quần chúng thì sẽ gây tệ hại không ít ... Ấy thế là từ đó, hầu hết các chức sắc lớn và đạo tâm có uy tín khắp các Tỉnh đạo đều bị bắt vì tội việt gian mượn tôn giáo làm chính trị phản động vào lao tù kể có 230 người. Và vì lo sợ có phản ứng tiêu cực từ số tín đồ có tâm đạo nên họ đã chọn một địa điểm không có tín đồ Cao Đài là khu giáo xứ Da Tô tại Bình Định. Đó là xã Trung Lương và thiết lập một tòa án với chánh án Phạm phú Tiết, một cựu án sát triều đình Huế, người Quảng Nam. Thế là phiên tòa xảy ra tháng 11/1949 tại đây khi can phạm từ các tỉnh đưa về đây gồm có trên trăm người. Sau ba đêm xét xử mà tội trạng đều bị phạm nhân từ chối. nhưng vẫn bị lên án từ 3 đến 10 năm khổ sai kể có 23 người. Thời gian này chưa có danh xưng Hội Thánh Truyền Giáo Cao Đài.

Đây là một trò hiểm độc mà ý thức hệ tam vô mạt xít-lê ninit kia đã bày ra để đày ải dân lành với mục đích tiêu trừ họ bằng núi thẳm rừng hoang đầy chướng khí mà người tù phải tự túc để sống qua ngày. Thế là có kẻ phải bỏ mạng giữa rừng cho đến sau ngày có hiệp định Genève tháng 10/1954, ba chức sắc còn lại được trả về với lời mị dân thô bỉ của tên cai tù nhận lệnh từ cấp trên: "*Các ông về không có tội gì cả*" Thật là một thủ đoạn độc ác còn hơn dã thú mà đã mấy ai biết được vì đó là bí mật quốc gia bày trò giết dân là thế?!!!

5/ Thủ đoạn lợi dụng lòng yêu nước thân dân của Hướng đạo Cao Đài của bè lũ đảng viên cộng sản phỉnh dân hại nước trong thời chiến tranh 1945-1975: Bởi đã bị đầu độc của ý

thức hệ tam vô mác xít leninit nên việt minh đã bị nhồi sọ mà bày trò dã man *giết làm hơn bỏ sót* nhưng vẫn bịt mắt bùng tai thiên hạ để tránh hậu quả tội lỗi về sau. Bề ngoài giả danh yêu nước mà trong tâm ngấm máu phun người, bọn đảng viên cộng sản đã sát hại hàng triệu người theo mật lệnh Hà Nội từ Nam chí Trung Bắc bằng đủ mọi cách còn hiểm độc hơn trò cực đoan khủng bố mà người tín đồ chỉ biết ngấm đắng nuốt cay chứ còn biết than vãn vào đâu khi Liên Hiệp Quốc chỉ là con tin cho bọn cường quyền man trá kia. Bởi thế, kể từ 1946, Đạo Quân Áo Trắng của lãnh tụ Cao triều Phát tại miền Nam đã chống trả hữu hiệu giúp dân tín đồ khỏi nanh vuốt bọn cộng sản thú cầm. Lúc đó, Thánh đường Giồng Bướm tại Bạc Liêu bị Pháp oanh kích do nội ứng còn đồ ngoại lai kia và tướng việt cộng Nguyễn Bình có nhận lệnh thủ tiêu tín đồ Cao Đài cũng không được nên đã bị Võ nguyên Giáp ra lệnh triệu hồi về Bắc qua ngã Nam Vang và đã bị thanh toán tại đây. Dù vậy, chiến khu Mỹ Thạnh của cụ Cao vẫn duy trì tinh thần chống cộng cứu đồng bào vẫn hiên ngang như bao giờ...Tuy nhiên đến 1956, ví có quen biết từ khi còn tại Pháp, ông được cụ Hồ mời ra Hà Nội chắc cũng không ngoài việc tránh hậu họa, cụ Cao lại bị tiêm thuốc cho chết tại bệnh viện 303 khi khám bệnh bao tử Hà Nội để chuẩn bị cho cuộc công du ngoại quốc sắp tới chỉ vì cụ không phục vụ đúng mức theo lệnh cộng sản mà vẫn một dạ mến đạo thương dân mà thôi. Thì cũng là một bí mật quốc gia thôi!!!

Đó là chỉ kể sơ lược về tội phản bội của già Hồ lưu manh. Nhưng trò lừa đảo dư luận quốc tế đã xảy ra ngay khi cộng sản bị dồn vào thế bại vong từ 1974 mà nhờ có thế lực của quan thầy cộng sản mà do hai tên Lê đức Thọ và Kissinger đi ngày đi đêm lay lục mà thế trận đổi chiều có lợi cho bày việt cộng theo quan thầy Nga xô Trung cộng. Kissinger vốn là tên di dân Do Thái lại đang là ngoại trưởng Hoa Kỳ luôn luôn vì quyền lợi Do Thái khi đang bị lâm vào thế yếu tại Trung Đông đang cần có quân viện trợ. Và thế là khi Tổng thống Nixon bị dồn vào nội biến Watergate thì cũng đành xuôi tay. Do đó, quân Mỹ phải rút gấp về nước và kể từ 1973 khi cuộc chiến đổi thế việt hóa không còn được viện trợ nữa thì bên phe việt cộng lại tới tấp đổ xe tăng vũ khí - phe Nga- và biển người- phe Tàu vào Bắc Việt.

Nhưng quý kẻ việt cộng nô lệ theo đuôi quan thầy từ khi bày trò thôn tính miền Nam cái tên Mật trận giải phóng miền Nam do bọn nằm vùng từ sau hiệp định Genève 1954 lần trốn tại miền Nam dựng nên. Nhưng khi tên việt gian Nguyễn thị Bình tự nhận mình chủ xướng mật trận này tại các hội nghị quốc tế thì mọi việc chỉ do một hướng đạo Cao Đài, cụ Nguyễn ngọc Ngợi, chức sắc phái Tiên Thiên bị lợi dụng để làm con tin cho việt cộng thôi. Và thế là khi Nguyễn thị Bình nêu tên các tay lãnh đạo bù nhìn mật trận này trước dư luận quốc tế thì chính cụ Ngợi có liên hệ ít nhiều với cụ Phát khi đang lãnh đạo chiến khu chống Pháp tại Mỹ Thạnh được việt minh bầu làm Chủ tịch Mật trận giải phóng miền Nam cầm đầu một ban chấp hành đang thi hành nhiệm vụ thực sự tại chiến khu miền Nam như lời Nguyễn thị Bình đã nói. Nhưng trò bịp bợm này có ai biết được khi mà họ đang bịt miệng cái Mật trận này một cách thâm độc, có khác gì trò thực dân phong kiến ngày xưa. Ấy thế là hai tên Nguyễn thị Định và Nguyễn thị Bình bày trò gian dối này. Họ lừa hết các chiến sĩ yêu nước này cùng ra Hà Nội cũng bằng máy bay qua Nam Vang đến Hà Nội cho vào ở một nơi không ai biết, cho ăn uống và sinh hoạt như dân thường nhưng không được làm gì ngoài lệnh nhà nước. Và cứ thế thỉnh thoảng họ cho loa phóng

thanh *Mặt trận giải phóng miền Nam ra Hà Nội viếng bác Hồ và thăm thủ đô*. Và liền sau đó, họ cho xe buýt chở đoàn người liên hệ ra phi trường Nội Bài cho lên phi cơ rồi bay vòng vòng như từ Nam ra thật và đáp xuống để sau đó cho họ lên xe trở về chỗ cũ. Sự việc cứ thế tiếp diễn khiến người dân Hà Nội cứ tưởng Mặt trận giải phóng miền Nam có thật. Cho đến ngày 30/4/75 tại Sài Gòn dân chúng nghe tiếng *đầu hàng* mà tướng Dương văn Minh buộc phải ra mặt mà lá cờ Mặt trận này đã báo hiệu xâm lăng của bọn Bắc cộng với chiêu bài Mặt trận đang chiến đấu ở miền Nam. Thế là khi có lá cờ gọi là của Mặt trận treo lên ở dinh Độc Lập thì chỉ là lá cờ việt cộng dù có khác một nửa dưới xanh mà thôi. Ấy thế mà các tay có quyền lực chính trị trên thế giới nào có nhận định gì khi tuồng Liên Hiệp Quốc kia chỉ có kêu la cứu giúp hàng triệu dân đang tìm cách thoát ly lũ người cộng sản đã bày trò xâm chiếm đất đai bán nước buôn dân mà cứ khoe mình là có thành tích đuổi quân xâm lược Pháp Mỹ mà luôn luôn ôm đút Nga Tàu mà không biết nhục. Nhưng cái thói vắt chanh bỏ vỏ của tụi vô thần thú vật này khi đã thủ lợi cho mình rồi thì cứ bỏ mặt ai nên cụ Ngợi và bạn đồng cảnh kia vẫn còn bị giữ tại Hà Nội mà không cho đi đâu và nói gì. Thế là tháng 5/1975, ông theo đường bộ về Nam và bọn nhà nước cho ở một căn phố chật hẹp và ra lệnh không được làm gì và nói gì khi không có phép họ. Thái độ mỉa dân của bè lũ việt cộng nô lệ Nga Tàu đã rõ rệt như vậy khi họ luôn luôn theo dõi sát hại đối thủ chỉ vì không theo họ như khi vừa tiếp thu Đà Nẵng, họ đã ra tay sát hại bạn Thành, một trong những thanh niên Hưng Đạo Đoàn tại Trung Hưng Bửu Tòa với mục đích đe dọa lớp thanh niên này sẽ là trở ngại cho trò mỉa dân của họ. Tôi lại đã dài dòng khi đi vào nội dung đề tài về lễ kỷ niệm 50 năm thành lập Trung Hưng Bửu Tòa với thành quả đạo sự của Hội Thánh Truyền Giáo Cao Đài tại đây. Sở dĩ như thế vì tôi dám so sánh sự xuất hiện biến cố này không khác trận bão lụt Sangsane vừa qua tại Đà Nẵng đã gieo rắc hãi hùng tan nát cho cả hàng vạn cư dân tại đây mà không hề báo trước dù thời gian hàng trăm năm qua không có biến cố này.

Cho nên, sau khi xem qua 7 cái đĩa về cuộc lễ và tập san TRUNG HUNG do Nhà xuất bản tôn giáo Hà Nội ban hành, tôi không do dự bày tỏ cảm tưởng của mình trước biến cố vô tiền khoáng hậu này tại quê hương yêu dấu của tôi với những chi tiết sau đây:

- 1/ Phải nói ngay rằng sự kiện này do ban tôn giáo nhà nước chủ trương toàn bộ nên đây là công cụ do những tên nô lệ việt cộng dốt nát dùng những tín đồ nhẹ dạ nếu chẳng vì áp bức phụ họa theo với mục đích làm chiêu bài tự do tôn giáo trước dư luận quốc tế khi hội nghị APEC sắp khai diễn (tháng 11/2006) mà các nhà tôn giáo trong nước đang tranh thủ đòi quyền tự do tôn giáo đang làm ngột ngạt bầu không khí tại đây. Lại nữa, các người dự hội theo tôi biết phần lớn là các tay sai nhà nước hoặc đã theo lệnh nằm vùng bí mật hay công khai mang chức phẩm của nhà nước để phàm hóa nền đạo theo mô ý thức hệ tam vô kia để bày trò du đảng khuynh loát cơ đạo khắp nơi mà người tín đồ chơn chánh đành im lặng tại tư gia. Điều mà tôi đã có dịp biết rõ từ 1960 đến nay nhân kỳ hồi hương vài tháng năm 2003 các Tỉnh đạo không còn hợp tác với Trung Hưng Bửu Tòa vì đã theo Tây Ninh nên chỉ còn một số Thánh Thất tại Quảng Nam mà thôi. Cả đến tại Trung Hưng Bửu Tòa, một hội nghị tại đây đang khi tôi đến viếng nơi khách đường mà âm vang dội ra từ đó không khác một buổi chợ đông người thì Thánh thể có còn không?!

Cũng năm ấy, khi Nguyễn Hậu cùng 9 phái đoàn các chi phái miền Nam ra chúc tết Quý Mùi tại Hà Nội đã được các đại biểu đề cử phát biểu một câu xanh rờn mà tôi được nghe kể lại: "*Xin đội ơn nhà nước đã nói bớt sự gò bó cho đạo chúng tôi, nay xin nhà nước nói thêm hơn chút nữa*". Thật đúng là lời nói của một thuộc hạ đang quy lụy thượng cấp.

Nhưng có ai biết rằng ông ta đã là một chức sắc từng bị nhà nước này kêu án 2 năm khổ sai tại tòa án Trung Lương năm 1949 và đã tìm cách thoát ly năm 1950 khi ông đang bị quản thúc tại Phước Hội. Nhưng nay, một nhà đại diện một Hội Thánh mà ngoan ngoãn như trẻ nít như thế thì nhà nước bạo quyền đã sai bảo gì mà chẳng dám làm?!!!

2/ Tôi lại cũng nói rõ rằng các tay lãnh đạo cái Hội Thánh Truyền Giáo vốn trước đây đã có tiếp xúc với già Hồ tại Hà Nội để kêu ca về vụ thẩm sát tại Quảng Ngãi tháng 8/1945 khi Hội Thánh miền Trung còn gọi là Cơ Quan Truyền Giáo Trung Bắc Việt Nam trước tình thế chính trị rối bời để nhờ cứu nạn mà Hồ chí Minh và Tôn đức Thắng đã có văn thư ban quyền tự do cho Cao Đài giáo từ năm 1945 nên nay nhà nước muốn chứng tỏ công ơn ấy chứ gì? Mà nếu thế thì ban tôn giáo nhà nước lại cũng chẳng khôn hơn cụ Hậu nhà ta với trò trẻ nít trên đây vì chính cái mặt nạ tự do tôn giáo này sẽ bị lột ra bằng những sự thật sau đây:

a/Vì thanh danh chung của nhà đạo, tôi chỉ bày tỏ những sự kiện cần nêu ra trước dư luận bằng quan mà không đi vào chi tiết. Tôi phải nói ngay rằng ban đạo của tôi không phải ai cũng hành đạo với dạ vô tư mà không khỏi có người chỉ biết phản ứng nhút nhát dù hậu quả tới đâu. Cho nên, từ 1938 đến sau này, cơ đạo trải qua những trò ma khảo mà người tín đồ không phân biệt được lẽ chánh tà mà nội dung tập san Trung Hưng do nhà nước ban hành đang hiện diện bên tôi cũng phản ảnh những điều tôi đã nói.

Vụ thẩm sát hàng vạn tín đồ nhân danh cách mạng bôn sơ vik tháng 10/1917 tại Nga mà các sách do nhà nước ban hành tại Việt Nam sau đó có khoe thành tích sắt máu bao nhiêu tự nhà nước biết và dấu nhem trước dư luận quốc tế thì tên thủ phạm sắt máu đương thời là tên Đặng Bửu thường gọi là Bửu râu dốt nát đã được già Hồ phong chức viện trưởng viện chính trị Hồ chí Minh tại Hà Nội khi người tín đồ chỉ xem vụ thẩm sát đã qua như một trò khảo hạch mà tôn giáo nào buổi ban đầu cũng phải chịu nên đành im lặng chỉ chờ xem luật như quả sẽ đến đâu thôi. Nhưng nếu nhà nước muốn chúng tôi phải biết ơn nhà nước về sự việc đã qua thì không được đâu. Những người có trách nhiệm về hiện tình nhà đạo đương thời đã chạy đôn chạy đáo kêu ca chỗ này chỗ nọ như một Lương vĩnh Thuật, một Trần Luyện với những bài báo van xin hay đón tiếp già Hồ tại Thánh Thất Minh Khai nhân dịp lễ Hạ nguơn năm 1945 thì tôi dù sinh sau đẻ muộn nhưng cũng biết khi già Hồ trong buổi lễ cầm chén thanh thủy vừa giả vờ uống vừa cười thầm chứ cụ nhà ta đã say ý thức tam vô thì có tin Thần Thánh bao giờ. Cũng như văn thư ban hành tự do cho đạo sau đó từ Tôn đức Thắng chỉ là lá bùa mê cho hai thanh niên Quảng Nam dùng để khoe khoang tài luồng cúi của mình thôi, nào có ích lợi gì. Nhưng cũng do đó mà hai ông này về sau tạo thành cái Hội Thánh Truyền Giáo Cao Đài không hề tỏ ra thái độ chống cộng dù họ đang cố tiêu diệt mình, điều mà gần các ông tôi đã biết rõ.

b/Thế là những bài viết trong tập san này đã khai thác dặt sự lịch sử theo tài liệu của cá nhân và thành tích của hai ông ấy không ít. Với tư cách một nhà sử học, tuy tôi không tìm được các tài liệu ấy nhưng tôi cũng nghĩ đó là những tiếng kêu trong sa mạc dù nạn nhân

bị thương tích đến đâu. Tuy nhiên, với thái độ khỏa lấp của nhà nước đương thời như thế, dù sao nhà ước cũng phải bày trò xoa dịu trước dư luận quốc tế nên có phái đoàn từ Hà Nội do Tôn quang Phiệt với bản *Dân chủ sai lầm và sửa chữa* vào Quảng Ngãi lên tiếng an ủi đám dân vô tội mà đổ tội cho cán bộ Ba Tư rồi cho chìm xuống vụ thẩm sát một cách im lặng như không có chuyện gì xảy ra mặc dù trò cách mạng kia chỉ là lối thú vật giết người cướp của đám dân vô tội mà thôi.

c/ Tập san Trung Hưng này xem qua đã do một số thanh niên biên soạn khá trung thực như một Phan lương Minh, một Đặng đình Huấn, một Thiện Chí, một Văn Khâm, một Phạm thanh Bình...nhưng tên học giả Lê anh Dũng thì khỏi phải nói đã được nhà nước xưng tụng tài nghệ giáo gian của mình không ít khi làm vừa lòng sao chép sử liệu đã có mà pha chế làm của mình còn ngông nghênh bài bác các danh từ do Võ hình ban ra từ sơ khai nền đạo. Còn tên triết giả Nguyễn Hanh thì không biết phân biệt Thánh ngôn và tà ngôn khi xem những bài cơ thời Nguyễn ngọc Hòa vốn là người Tây Ninh đồ đệ trung thành của ông Hộ Pháp mà phạm pháp luật đạo trong thời gian 1952-1954 tá túc lánh nạn chiến tranh Pháp Việt. Chính Hòa này sau 1954 đã về Tây Ninh trình bày sự nội ứng có lợi cho Tây Ninh với tổ chức đạo tại ba phái bốn cơ quan mà ông Tác đã phong chức Lê Sanh cho Hòa đi du học Nhật Bản dù anh này chưa qua bậc trung học nhưng có khả năng Nhật ngữ. Anh Hòa với tôi đã quen biết nhau từ 1946 tại Quảng Nam nên anh đã tìm gặp tôi đang dạy học tại Sài Gòn năm 1955 và ngõ ý muốn tôi cùng đi Nhật liền bảo: ĐT có muốn đi Nhật thì làm đơn xin đức Hộ Pháp, mình sẽ giúp hộ cho, nhưng nhớ đừng nói đã làm đồng tử. ! ĐT vội ngắt lời: Nhưng còn Hòa có như thế không? Anh chàng vội bật mí: Mình thì đã khai rằng mình đã chuyển cơ đạo miền Trung thành Trung Tông đạo theo ba phái bốn cơ quan mà đã được người đồng tử tại đây phụ họa theo kinh Dịch với hào quẻ âm dương rồi nên mới được ngài HP ban ân cho đi Nhật đó! Tôi liền nói thẳng: Cảm ơn lòng tốt của bạn nhưng cũng buồn vì đồng tử mà chạy theo nhơn ý như anh và cụ Phạm nhà ta đã như thế thì bảo sao bọn quý ma không thừa dịp bày trò ô danh cho nhà đạo mà cụ HP đã ngông nghênh tại Tây Ninh mà anh là môn đệ hòa nhau theo bàn môn tả đạo, tôi sẽ hạch tội cho mà xem. Quả nhiên, sau đó tôi đến gặp anh Liên Hoa đang trú ẩn tại chi Minh Lý ở Sài Gòn. Anh đã thú nhận với tôi: Thì năm 1952, khi chú và Tuấn đã thoát ly vào Sài Gòn và tôi đang còn trong lao Tiên hội, bên ngoài không còn ai mới cầu xin có người ngồi đồng để tiếp tục bảo trì cơ đạo miền Trung nên tạm thời dùng anh Hòa vừa mãn tù đang tạm trú tại Trung An. Và thế là anh ta đã bày trò theo tổ chức Tây Ninh mà gọi cơ đạo miền Trung là : *Trung Tông có phép nhiệm màu*

Có Thầy dẫn lối có đầu có đuôi ....

Vì lẽ đã như thế nên sau khi ra tù, tôi không còn cách gì hơn là gọi bốn cơ quan :hành chánh, phổ tế, phước thiện, minh tra là tứ tượng biến hóa theo vũ trụ có không gian trôi dạt và thời gian trôi ngang bởi chính tôi cũng tưởng không biết cái triết lý canh cải theo Tây Ninh như thế là đúng hay sai, mà chỉ biết cụ HP cũng là đồng tử như tôi mà thôi., Tôi nghe mà phì cười cho hàng hướng đạo mà không phân biệt được cái gì của Thiên ý cái gì của nhơn tâm thì trách nhiệm của họ sẽ đi đến đâu.

Hèn chi mà sau 1954, cơ đạo miền Trung đã bị phân tán ra hai ngã: một đảng giữ theo tổ chức Tam dân Cửu Viện như từ trước 1950, một đảng ngã theo tổ chức ba phái bốn cơ

quan của Tây Ninh mà ông Lương Vĩnh Thuật cầm đầu Hội Thánh Truyền Giáo Cao Đài ban đầu còn do dự, nhưng sau lại ngã theo ba phái bốn cơ quan mà ĐT đã gặp hỏi ông thì ông đáp: Dù sao Hội Thánh Tây Ninh cũng là Hội Thánh còn đến sau này thì mình cứ theo họ để sau này khỏi mắc công...Đến đây, ĐT lại phì cười vì e ngại tương lai nhà đạo sẽ tới đâu khi các tay hướng đạo không thoát ra khỏi trò ma khảo của họ Phạm khi đã triệt tiêu hết chức sắc tại Tây Ninh năm 1934 để chỉ còn một mình ông tóm thu tất cả quyền lợi mà tự xưng mình là giáo chủ phản lại lời chỉ giáo của Đức Cao Đài buổi sơ khai còn ghi trong Tán Ngôn Hiệp Tuyển những năm 1926-1930?!

Ấy vậy mà không biết mấy tập Thánh truyền Trung Hưng của Hội Thánh Truyền Giáo Cao Đài này từ đâu mà có nếu chẳng từ các ông Trần Cư- Hồ Tân Sinh nhóm nhà Tịnh của ông Liên Hoa còn đến bây giờ mà gốc gác từ tà điển của Nguyễn ngọc Hòa mà ra như đã nói trên. Vả chẳng, Đức Thượng Đế vào Nhứt Kỳ Phổ Độ thời Thượng Cổ chưa có văn tự đã tạo cho nhân sinh những cách sống thuần nhiên bằng những hiện tượng thời vua Phục Hy (-449-4334 trước Tây lịch) bằng con long mã nơi sông Hà gọi là Long Mã Hà Đò từ đó có hình bát quái liên hệ với cuộc sống phát xuất từ ngôi Thái Cực. Về sau, đời nhà Chu tạo ra Kinh Dịch nên còn gọi là Chu Dịch còn đến ngày nay. Trong khi đó thì đến đời vua Vũ nhà Hạ (-2295-2197 trước Tây lịch) trị thủy nhận được hiện tượng gọi là Lạc Thư (điềm báo ở sông Lạc) mà từ đây nhận diện ra ngôi Thiên hay Đế chủ trì cuộc sống tự nghìn xưa mà bức sơ đồ phân định từ 1 2 3 4 5 6 7 8 9 nơi Hồng Phạm Cửu Trù thành hình chữ VA.N mà về sau nơi Kinh Vệ Đà -của Bà La Môn giáo tại Ấn Độ cũng một lý giải về cuộc sống nhân sinh không khác nơi Trung Hoa mà thời sơ khai Cao Đài giáo đã được truyền dạy làm biểu đồ nơi các bìa Kinh và nơi các cửa ngõ Thánh sở mà thời Pháp thuộc đã bị đổi thành chữ điền vì họ cho là thân Đức. Đồng thời cũng để chỉ dẫn cho dân, các thành phần vụ nghiễn ở Trung Hoa được chọn trong số người có đức hạnh dù ở địa vị nào để đáp ứng nhu cầu sinh sống cho dân không khác các đồng tử trong Tam Kỳ Phổ Độ ngày nay thời văn minh nhân loại mà văn tự là một sản phẩm về trí thức không cần dùng hình tượng như các cụ giáo nữa theo lời chỉ dạy của Đức Cao Đài từ buổi sơ khai. Như thế, việc giải thích bốn cơ quan của Tây Ninh theo tứ tượng kia chỉ là một loại tà quái khi nó chỉ là sản phẩm của con người một khi đã không còn có đức độ vô tư, tâm không trung chánh thì cũng chỉ là trò ma giáo mà thôi.

Đến đây, tự nhiên tôi nhớ lại một dật sự bí mật, việc nhà nước thực dân cộng sản không phải hôm nay mới ra mặt làm trò mị dân như đã có mà chính trò mị dân này đã ăn sâu vào não bộ của họ với danh xưng chính phủ là chú phỉnh mà không người Việt Nam nào không nghe nói tới, Cả đến phe đảng của họ cũng không thấu rõ được mảnh khước này. Bằng cố là năm 1994, khi tôi còn ở Sài Gòn, một thanh niên Nga với mục đích tìm tôi để phỏng vấn về Cao Đài giáo mà từ Hà Nội ông cùng bà xã đã lái chiếc traction đen đến nhà tôi một sáng tháng 11. Hỏi ra mới biết ông là Serguei Blagov, người Nga rất sành tiếng Việt đang tại chức Trưởng xưởng Truyền thông Itarr Tass được giao nhiệm vụ về Cao Đài giáo tại Việt Nam từ chục năm qua. Ông còn thanh niên khoảng 40 tuổi có bằng Phó tiến sĩ đại học Mạc Tư Khoa và đang soạn luận án Tiến sĩ với đề tài Cao Đài giáo.

Ngoài 75 câu hỏi về Cao Đài giáo đã đánh máy sẵn cần cho luận án, ông bạn còn đặt một câu mà ông đang thắc mắc nhưng không thể công khai bởi là bí mật của đảng nhà nước: Tôi không hiểu tại sao khi còn chiến tranh thì nhà nước muốn thống nhất đạo Cao Đài, nhưng khi hết chiến tranh thì nhà nước không thế mà đến nay- 1993- nhà nước lại muốn thống nhất đạo Cao Đài? Tôi phì cười bảo: Anh là một nhà chính trị mà sự thể như vậy mà anh không hiểu. Tôi vốn con nhà đạo từ tấm bé nên không thích trò chính trị chính em vô đạo nhưng tôi cũng không nệ hà mà cho anh biết rằng nhà nước đã dựa vào thanh thế của Cao Đài giáo thân dân như mượn danh Hội Thánh Cao Đài Duy Nhất từ cụ Cao triều Phát chức sắc lãnh đạo phái Minh Chơn Đạo tại miền Nam từ trong thời chiến khu Mỹ Thạnh vùng U Minh mà rêu rao bên cạnh họ có Cao Đài tham dự... Mặt trận giải phóng miền Nam cũng có danh xưng từ cụ Nguyễn ngọc Ngợi thuộc phái Tiên Thiên từ Cao Đài Duy Nhất mà ra để nhà nước đem khoe cùng thiên hạ. Nhưng đến năm 1975, thì tình hình diễn biến đã do bọn xâm lược ngoại bang toàn quyền thao túng nên nhà nước không cần có chỗ dựa nào nữa chỉ vì chanh đã vắt hết nước rồi nên lại ra tay diễn trò thực dân đảng trị nhưng chỉ vôi vỉnh được các tên hướng đạo sợ chết không đủ đạo hạnh mà thôi. Đa số đạo tâm vẫn giữ tròn tư cách đạo đức của mình khi nhà nước có bày trò ma quái lẩn ác cơ sở đạo đồ cùng khắp mà chẳng đến đâu. Thế là họ dùng thủ đoạn áp bức bằng cách nắm đầu để trị với những hội Vạn Linh do nhà nước tổ chức - dù trên danh nghĩa của đạo - bắt đầu từ Hội Thánh Tiên Thiên tại Sóc Sãi- Bến Tre năm 1993 với sự ban hành một hiến chương gọi là để thống nhất nhà đạo trong đó điều 5 có ghi: *Hội Thánh Tiên Thiên xin tuân thủ luật pháp nhà nước xã hội chủ nghĩa. hàm ý sẽ giở trò tù hình sự cho bất cứ hành động nào của người đạo không theo nhà nước cộng sản.* Trong đại hội này, với tính hiếu kỳ, tôi có mặt và tự nhiên, một nhân viên ban Tôn giáo Hà Nội với tư cách chủ trì đã cho người mời tôi đến trước sự ngạc nhiên của bạn đạo vì thái độ im ẩn không cho ai biết mình của tôi. Trước tiên, tôi hỏi làm sao biết tôi có mặt mà có cần hỏi gì thì tôi không biết chính trị đâu khi anh ta vồn vã: Cháu đến lo việc tổ chức đại hội nên đã xem các bộ sử đạo của bác tại đây và cuốn Tổng quan Cao Đài giáo nhờ có ông bạn đạo cho biết nên cũng muốn biết cảm tưởng của bác về đại hội này có thể là đợt đầu thống nhất nền đạo Cao Đài không? Tôi không ngần ngại theo trực ngôn của mình: Việc nhà nước muốn thống nhất đạo Cao Đài nếu thuận theo Thiên ý thì dễ như trở bàn tay vì Đức Cao Đài từ buổi sơ khai đã báo trước việc phân chia chi phái để tiện bề phổ thông chơn đạo và sau đó sẽ thống nhất qua bài thi:

Bửu Tòa thơ thới trở thêm hoa

Mấy nhánh rồi sau cũng một nhà...

nhưng nếu nhà nước có dụng ý gì khác thì dù nhà nước có thiên binh vạn tướng cũng không làm gì được đâu! Thì thực tế đã cho thấy sau đó nhà nước có bày hội Vạn Linh khắp trong nước nhưng kết quả chỉ là động cơ dùng tội hình sự áp đặt cho toàn đạo mà bọn cán bộ đảng viên thú vật mạnh tay khuynh loát các Thánh sở Cao Đài mà chỉ vì đó là bí mật nhà nước nên không ai dám tiết lộ ra ngoài vậy thôi.

Những gì tôi bày tỏ trên đây tóm lại cũng chỉ dẫn chứng những trò man trá mà cái nhà nước tam vô đã không che đậy được trước lịch sử dân tộc, một dân tộc có ngàn năm văn

hiển vang danh từ ngàn đời các anh hùng nữ kiệt như một Lý thường Kiệt diệt Tống ,hai bà Trưng Triệu diệt Hán, một Trần Hưng Đạo diệt Nguyên, một Nguyễn Huệ diệt Thanh thời Bắc thuộc mà hiện nhà nước cộng sản nể quan thầy đã xem thường như tên việt gian Hồ chí Minh chỉ biết tôn thờ các tên quỷ đỏ xâm lược ngoại bang như Lê Nin, Stalin, Mao trạch Đông thì họ chỉ là những tên việt gian mãi quốc cầu vinh mà thôi.

Thì trong tác phẩm triết học Bản Thể Luận - hiện có trên các thư viện toàn thế giới - tôi viết năm 1974 - đương thời Nga xô hùng cường cho biết con người là một Nhân thân Tiểu Thiên Địa không phải là thú vật mà làm trò thú vật thì trước sau gì cũng bị đào thải bởi luật Thiên điều thì 15 năm sau, năm 1989, cả điện Cẩm Linh chờ ngày sụp đổ tan tành và cái ý thức tam vô cùng chủ nghĩa xã hội thú vật đã bị các nước Đông Âu bỏ vào sọt rác mà hai tên quỷ đỏ Lê Nin- Stalin khi chết đều học máu đến nay mới thấy ngục tù Goulag với ngót 70 triệu nạn nhân đang đòi mạng nơi cõi địa ngục vậy. Và hiện các nước Liên Âu đang lên án trò sát máu của Liên xô đó mọi người ai chẳng biết . Thì việt cộng cũng sẽ đợi ngày về lạy lục ông bà xã hội chủ nghĩa kia nơi tù ngục vô hình sẽ không còn lâu nữa đâu, nhưng lúc đó họ mới biết cái trò chính phủ là chú phỉnh của già Hồ đang bị Tổ Tiên Hồng Lạc trị tội buôn dân bán nước mặc sức tự do tham những cướp của giết người không cần biết nước Việt Nam với 5000 năm văn hiến dù dưới thời Pháp thuộc cũng vẫn được thiên hạ tôn trọng nể nang trong khi cái trò xã hội chủ nghĩa thú vật của phe đảng xâm lăng đang bày cảnh đày đọa dân lành mà đất nước đang bị suy sụp xuống dốc đến đâu cũng chẳng cần biết chỉ cần thỏa mãn cái vinh thân nô lệ của mình thôi!

Thì ra, cái cảm nghĩ ban đầu của tôi khi ngồi trước máy viết bài này cứ tưởng mình đang trải qua cơn bão tố bất thường Sangsane tại quê hương mà từ tám bé cho đến nay đã vào thế kỷ XXI chưa có bao giờ xảy ra thì các đĩa hội lễ và tập san Trung Hưng kia đã đến với tôi cùng trạng thái tai nạn như một thiên tai vậy. Các bạn đọc có cảm nhận như tôi không thì tùy các bạn. Nhưng tôi biết chắc khi đất nước Việt Nam không còn bọn thực dân cộng sản nữa - mà việc này không còn lâu đâu bởi bao giờ Trung cộng chết thì Việt cộng mới chết theo như sấm Trạng Trình đã báo :

Bao giờ đá nổi lông chim,

đồng khô hồ cạn búa liềm ra tro

với ý nghĩa đá chỉ tinh thần chống cộng của Tướng giời Thạch, lông chim Mao trạch Đông , đồng chỉ Phạm văn Đồng và hồ chỉ Hồ chí Minh - vì tội ác của bốn nước chư hầu cộng đảng còn sót lại trong đó có Trung cộng và Việt cộng đã đến hồi không còn dung thứ được nữa dù ông bà dân Việt trước đây có diễn trò áp bức các dân tộc Chăm hay Thủy Chân Lạp chỉ vì tánh gây chiến thường xuyên của họ thì con cháu đã phải trả nợ ngót 61 năm rồi . Bởi theo luật nhân quả thì một khi tạo ra nhân thì phải lãnh hậu quả tương xứng, Mà khi đã trả xong nợ thì không còn phải chịu gì thêm nữa.

Cũng tin tức về Việt cộng như đã có lần trước năm 2003, cần thông báo cho bạn đọc trong và ngoài nước biết là nhân cái tết Đinh Hợi -2007, DT có về thăm quê trong bảy tuần. Cũng những trò dối trá lường gạt mị dân mà bọn con buôn Việt cộng đã không biết xấu

hộ trước dư luận quốc tế mà còn khoa trương trên tivi hằng ngày: Văn hóa Việt cộng rạng
ngời khắp năm châu bốn biển, DT chỉ còn biết muốn đập tan cái tivi đi cho khuất mắt!
Phải không các bạn?!!

Viết tại Melbourne, ngày 28 tháng 11 năm 2006 bổ túc ngày 5 tháng 4 năm 2007
ĐỒNG TÂN